

have Lejlighed til at frugtbar gøre de Erfaringer, de høster under deres Arbejde i Banernes Tjeneste, i et saadant Raad. Jeg mener ikke, at en Bestemmelse om, at Tjenestemændene paa den Maade kunde blive repræsenteret, vilde komme i Strid med Bestemmelsen om, at der kan tilkaldes særligt sagkyndige.

Der er i Forslagene nogle Bestemmelser om, hvorledes Revisionen i Fremtiden skal foretages, som jeg ikke føler mig tiltalt af, men jeg haaber ikke, at Ministeren vil stille et Ultimatum med Hensyn til dette. Jeg mener, at det paa det nuværende Tidspunkt ikke vil være rigtigt at gaa bort fra den bestaaende Ordning med Hensyn til Revisionsvæsenet, i Særdeleshed da vi kan vente, at der snart fra den nedsatte Kommission kan komme et Forslag om en ny almindelig Lov paa dette Omraade for alle Statens Anliggender. Jeg synes, det vilde være rigtigt, at en saadan Kasse- og Regnskabslov ogsaa kom til at gælde for de store og betydningsfulde Etater, som Jernbane-, Post- og Telegrafvæsenet repræsenterer.

Sammen med disse Forslag gaar en Anmærkning paa Finansloven, den hører ikke ind under de her behandlede Lovforslag, men Ordføreren for Venstre, det ærede Medlem Hr. Slebsager, berørte den dog med et Par Ord, og det vil jeg ogsaa gerne have Lov til. Jeg har nemlig en levende Følelse af, at saafremt Forudsætningen er, at denne Anmærkning skal gennemføres i den Form, den højtærede Minister har givet den paa Finansloven, og saafremt Forslagenes Realisation skal være afhængig af, at den vedtages i denne Form, vil det medføre Vanskeligheder. Følgen af, at Ministeren fik sin Anmærkning vedtaget, vilde jo nemlig blive den, at hvis der f. Eks. paa Finansloven blev vedtaget en Bevilling til Udvidelse af, skal vi sige, Københavns Banegaard paa 1 Mill. Kr., og der samtidig var vedtaget en Bevilling til Udvidelse af en jydsk Station paa 100 000 Kr., kunde Ministeren, om han fandt det mere økonomisk at anvende de samlede 1 100 000 Kr. til Udvidelse af Københavns Banegaard, gøre dette. Jeg er sikker paa, at en saadan Opfattelse af Finansloven vil vække stor Uvillie hos den Befolkning, som blev afskaaret fra at faa den jydsk Jernbanestation udvidet. Hvis en saadan Magt lægges i Ministerens Haand, vil den i nogen Grad minde om, hvad man plejer at kalde Frederik den Sjettes Princip: Vi alene vide, idet Ministeren faar Ret til og Mulighed for paa en meget effektiv Maade at ændre, hvad der en Gang er vedtaget. Jeg kan da heller

ikke tro, at Rigsdagen for sin egen Skyld kan gaa med til en saadan Flytning af Bevillingsmagten.

Jeg vil gerne pege paa et Forhold, som man maa have i mente, naar man behandler Forslag, som skal sætte Banerne i Stand til at forrente sig. En Stationsforstander sagde forleden Dag til mig, at Betingelsen for, at Statsbanerne kan komme til at tage Konkurrencen op med Automobilene, særlig Lastautomobilene, er den, at der paalægges Automobilene en Afgift, som svarer til det Slid, de foraarsager paa Vejene, og det tror jeg, at vedkommende Mand har Ret i. Hvis Automobilene fortsat faar Lov til at køre paa Vejene uden at betale en Afgift, der svarer til den Vedligholdelsesudgift, de paafører Vejene, vil Transporten i for høj Grad blive flyttet fra Banerne over til Automobilene. Da man lagde Skat paa Rutebilerne, veg man tilbage for at lægge en tilsvarende Skat paa Lastbilerne, til Trods for at det var lige saa berettiget at lægge Skat paa dem. Men saafremt det Maal, man tilstræber med det foreliggende Lovforslag, skal naas, nemlig at faa Statsbanerne til at forrente sig, tror jeg, det bliver nødvendigt at faa indført en saadan Afgift paa Automobilene, at det bliver muligt for Statsbanerne at komme til, om jeg saa maa sige, at rykke paa lige Hammel med Automobilene.

Jeg saa forleden Vinter, at en Købmand, der bor 4—5 Mil fra Aarhus Havn, og hvis Pakhus ligger lige ud til Statsbanernes Spor, lod hele sin Transport af Majs fra Havnen og hele sit Salg af Korn til Aarhus foregaa pr. Lastbil. Det havde til Følge, at Jernbaneskinnerne, som er den naturligeste Transportvej for de tunge Varer, blev fritaget for denne Fragt, men samtidig blev de Veje, som ikke er bygget til at bære en saa stor og tung Trafik, grundigt ødelagt til Sorg for Skatteyderne. Jeg tror derfor, at saafremt den højtærede Trafikminister skal naa det Maal, han har sat sig, vil det blive nødvendigt at faa Automobilvæsenet ind under en saadan Beskatningsform, at Jernbanerne kan tage Konkurrencen op med dem.

Jeg skal paa mit Partis Vegne tilsige den højtærede Minister Støtte til Lovforslagets Gennemførelse. Jeg vil dog gerne understrege, at det jo ikke er nok med at gøre Forsøg paa at gøre Statsbanerne mere rentable og mere konkurrencedygtige, man maa ogsaa sørge for, at Udgifterne overalt nedskæres i saa høj Grad, som det er muligt, dog selvfølgelig, uden at der derved paaføres Virksomheden Skade.